

Ik stroom door je land

Ik stroom door je land
Liefdesgedichten

Bert Overbeek

'Iemand die vertellen kan hoeveel hij bemint, is maar een pover minnaar.'

Francesco Petrarca (1304-1374)

© 2016, Bert Overbeek, Doorn

minnaars

ze zeggen dat de tijden veranderen
dat alles sneller gaat
dat het werk zal gaan verdwijnen
dat alles door robots zal worden gedaan
door machines en dat wij er
maar zo'n beetje bij zitten en
niets meer hoeven te doen

als dat zo is, laten jij en ik ons dan terugtrekken
en wijn drinken, de middeleeuwen herscheppen,
in olijfgaarden onder volle manen
en luisteren naar ruines waar de liefde
van minnaars uit de geschiedenis
in fluistervlagen rondgaat

als dat zo is, laten we dan
zachtmoedig tegen elkaar zijn
en de woordenwisselingen
mee laten voeren op luchtverplaatsingen
uit een atmosfeer
waarin lente en verlangen
elkaar definitief hebben gevonden
-zodat we opnieuw minnaars kunnen zijn

huidbedding

in je huidbedding
zocht ik naar het woord
dat het mooiste zweefde
met de meest transparante
en fijngeaderde vleugels

-zoveel uit elkaar gevallen taal,
de helpt nog in cocon, de helpt eruit
maar ik reikte en ving
wat ontsnapte aan je huid

je lachte, ik zag hoe het zich openvouwde
in de nadering van mijn handen en ook
toen ik ze aanraakte, vrijwel zonder druk
van mijn vingers en palmen

ik verzamelde het met zachtheid
het woelde en wentelde
rondom mijn hart dat een web spon
om het te vangen, te eten en te verteren

albaicin

tegenover het alhambra,
tussen de gitaren

die ontbonden wat we hadden bedacht
over routines en goed fatsoen

om passie op te sluiten in woorden,
zoals plichten of huwelijken

of andere instituten die doen alsof
de aarde bestaat uit vaste grond
in plaats van bevend of schuivend land

tussen de gitaren
zwom ik net boven de grond
in de geuren van mijn hart

en werd een melkwegstelsel
dat draaide, groots, op liefde
en andere melkwegstelsels aantrok

met trage pirouetten
nu eens dichterbij
dan weer verder weg,

heel veel verder weg

oerdamp

dit land slaat, indien gegijzeld door ijzel of regen,
door opgeblazen zwerk of de wind sterk tegen,
op me neer als het juk van bijbelhelden.

dan vlucht ik noordwaarts, voorbij de zoom
van het continent en vind de eilanden
waarvan de vaste grond me loswoelt,

me in de lucht laat openwaaien
en de zon tot me laat nemen
alsof het wijn is,
die wijn die een gebed is

en op de weg die het leven in tweeën splijt
en ver boven de horizon eindigt
verzoent zich de stilte

met oerdamp die in de grond woelt
en daar onzichtbaar uit opstijgt
als een geest uit een wonderlamp

het geluid van een lelie

laat me naar een lelie kijken
zei ik tegen mijn geliefde
ze lachte

er staan hier 2000 bomen
overal glooit het koren
maar niets wil op een lelie lijken

we liepen naar huis
onder de gezwollen avondzon
heet en geel nog van de zomerdag

ze zette me in de luie stoel bij de staartklok
die bijna raakte aan het plafond
sluit je ogen zei ze
en ik zag de glooiing
van het geelbelichte koren

en ook de zon
die verlangde naar voltooiing
van de dag

het duurde kort
de avond gloorde zacht
toen zei ik tegen haar
'nu hebben we een bloem gehoord'
en de zon werd een hortensia
in de handpalm van onze nacht

die met minnende ogen
werd omgebracht

er is een man die wetten opheft

er is een man die wetten opheft
wat geldt voor allen
geldt niet voor hem

hij draait als een wervelwind
uit de dingen
die hun ziel aan een woord verkochten

die een naam kregen (zoals liefde)
en van hand tot hand gingen
en versleten tot uitgewoonde wetten

hij heeft het nooit over liefde
hij leest je een boek voor
en je warmt je aan zijn woorden

en als je weg wilt gaan
omdat je hem niet kan bewegen
tot een verbintenis met hem

zal hij je zeggen dat je
beter kan blijven
ook als je niet weet hoe jij en hij
elkaar moeten liefhebben

nieuw station

een man en een vrouw gaan hand in hand
tussen de zwerfende trappen van het nieuwe station
ze lopen voor het eerst zo
maar hun tred is zeldzaam goed afgestemd
op de tred van de ander

ze dragen lange jassen
waarin voldoende ruimte is
voor hun liefde

en hun hoofden glimmen
van pasgeboren tederheid
en knisperknasperdiscretie

ze kijken elkaar niet aan
in hun ogen liggen landschappen
die alleen zij kunnen zien
ze zouden een ander verblinden

een man en een vrouw gaan hand in hand
ze beklimmen de stationstrappen
als koningskinderen omhoog
ze zegt iets
dat shakespeare had kunnen schrijven

niets is aangetast
door verwachtingen en afstemming
op de tred van de ander,
beiden zijn volop aanwezig
zonder benoemd te zijn

het koor

in de stad,
tussen de kroonluchters
van het grand cafe
van vergane glorie
zong een koor

de man zat half
om de vrouw gevouwen

zij hield zich wat in

het was haar stad
misschien waren er bekenden
ze waren geen pubers meer

een vrijage in het openbaar
was onfatsoenlijk en tilde
de sluiers van fatsoen te hoog op

maar hij kon alleen maar
praten en bewegen om haar af te leiden

zodat hij ongemerkt
naar haar kon kijken
terwijl het koor de hemel bezong

opslaan, kanaliseren

was de liefde maar
een oceaan van onwaarneembare gassen
zodat mensen haar niet konden
opslaan of kanaliseren of in leidingen
konden transporteren
naar fornuizen
om er goedkope maaltijden mee te bereiden

was de liefde maar een onwaarneembaar gas
dat golfde en kolkte over de riffen en grenzen
van afspraken en wetten
en als branding in ons golfde
dan hadden mensen geen kans om
de stromingen van de oceaan
in contracten vast te leggen
-contracten die alles onderzoeken,
in hoeken en lijnen gevangen zetten

en ik heb een gevoel dat jij dit begrijpt
dat jij deze taal verweeft met wat je ontdekte
toen ze je vergaten, en niet meer groetten
want ze hadden je zielig geïdentificeerd
omdat je uit een contract scheurde

hoe hadden ze kunnen weten dat er een dag zou komen
dat jij dat moment een zegen zou noemen?
nu zullen ze misschien beseffen
dat je niet bent op te slaan of te kanaliseren
en dat je openheid
golft als een oceaan van
onwaarneembare gassen,
hartenvrouw

weg

ik haat de uren in november
waarin ik voor mijn werk
weg reis van mijn geliefde
naar steden die mij niet kennen

waarin mensen door de nacht gaan
in een geur van frikandel speciaal
en door licht dat valser is
dan elders

de uren waarin niets zich met mij
wil verenigen en alles langs me
niets door me heen gaat
en ik om mezelf te troosten
een bundel gedichten koop
die ik al heb

maar zelfs de vertrouwde poezie
kijkt me aan
vanuit holle kassen